

Anne Labus

De kleine pottenbakkerij

Klavertje 4

LUITINGH-SIJTHOFF

© Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2023 (Published with more; »more« is a trademark of Aufbau Verlage GmbH & Co. KG)

All rights reserved

© 2024 Nederlandse vertaling

uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *Die kleine Töpferei im Glück*

Vertaling Irmaria Pennekamp

Omslagontwerp Bruggn Design

Omslagbeeld Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4992 2

ISBN 978 90 210 4993 9 (e-book)

ISBN 978 90 210 4994 6 (luisterboek)

NUR 302

www.anne-labus.de

www.lsuitgeverij.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Proloog

De lucht werd donkerder. In de verte rommelde de donder.

Daarna stak de wind op. De op een kier staande metalen deur van het pakhuis klikte dicht.

‘Doe het licht aan,’ gromde de meester-pottenbakker.

De leerling sprintte naar de hoofdschakelaar naast het rol-luik. De lange neonlichten boven de draaischijven flikkerden kort voordat ze er helemaal mee stopten.

‘Dat is geen goed teken,’ mopperde de oude Maeve. Ze legde de verfkwast neer, zette de kan die ze aan het schilderen was voorzichtig terug op tafel en staarde toen met toegeknepen ogen uit het raam. ‘De dokter is al veel te lang in de villa. Ik heb er geen goed gevoel over.’

‘Stop met niksen, Maeve,’ berispte de meester haar. ‘Zorg dat de bestelling klaar is. De kan moet vandaag de oven in.’

In het park sloeg de bliksem in in de oude eik. In het pakhuis ernaast klonk gerommel, alsof iemand expres een pot tegen de muur had gegooid. Toen was het stil. Zo snel als de storm was gekomen, zo snel was hij ook weer gaan liggen. Kort daarna klaarde de lucht op. Schitterend zonlicht stroomde de werk-plaats binnen.

‘Baas?’ De leerling verscheen in de deuropening, spierwit. ‘Er is iets vreselijks gebeurd.’

De meester-pottenbakker stopte zijn schijf en strompelde achter de jongen aan het pakhuis in. Verbijsterd stond hij voor een stapel scherven. ‘Dat waren de laatste potten die onze senior had gedraaid. Hoe kan de plank zijn losgeraakt van zijn verankering?’

Op dat moment reed de auto van de begrafenisondernemer over het fabrieksterrein naar de villa.

1

Ze sloeg de homp klei op de draaiende schijf, waardoor het kleiwater opspatte. ‘Doe allemaal maar wat je wilt,’ riep ze woedend. Moya greep de klei met beide handen vast in een ijzeren greep en duwde hem in het midden van de schijf. Toen drukte ze haar duimen erin en brak de klei open. Ze huiverde even toen de zware houten deur achter haar opzij werd geschoven. Ervan overtuigd dat het alleen Aidan kon zijn, met wie ze een verhitte ruzie had gehad, mopperde ze zonder op te kijken. ‘Wat wil je?’

‘Reageer je je frustratie weer af op de klei?’ vroeg haar tweelingbroer Liam met zachte stem.

Moya haalde haar schouders op. ‘Ik kan vandaag toch niets doen.’ Ze haalde de snijdraad onder de kleicilinder door om hem los te maken van de draaischijf.

‘Ben je al in het hol van de leeuw geweest?’ Ze drukte met haar rechterknie op de uitknop. Onmiddellijk stopte de schijf met bewegen. Moya gooide haar werk weg in een emmer, wast haar handen in een kleine bak water op de vensterbank en droogde ze af aan haar schort. Haar broer leunde ontspannen tegen de deur.

‘Kom hier, lievelingsbroer. Ik heb een knuffel nodig.’ Ze klom van de draaikruk en haastte zich naar hem toe.

Maar Liam hield haar op een afstand met een uitgestrekte arm.

‘Zodra je je werkkleding hebt uitgetrokken. Of wil je mijn nieuwe outfit verpesten?’

‘Echt niet.’ Moya kantelde haar hoofd en bekeek zijn strakke

zwarte designerjeans, waarboven Liam een grijze trui van kasjmier droeg. ‘Ik vind hem mooi. Heb jij hem ontworpen?’ Zonder zijn antwoord af te wachten, liep ze de werkplaats uit en de aangrenzende kledkamer in. ‘De laatste doet het licht uit!’ riep ze over haar schouder.

‘Wat dat betreft lijken we ook op elkaar,’ zei hij met een grijns. ‘We zijn op ons productiefst als de anderen allang klaar zijn met werken. In mijn atelier is het niet anders dan hier in de werkplaats: net een bijenkorf. Overdag, met alle drukte, kan ik alleen het routinewerk doen. Ik heb eenzaamheid nodig om creatief te zijn.’

Moya hing haar met klei besmeurde schort aan een spijker en viel in de open armen van haar broer. ‘Ik mis je, Liam,’ verzuchtte ze. ‘Ik voel me niet compleet zonder jou.’ Ze kroop tegen zijn pluizige trui aan.

Hij haalde het mutsje van haar hoofd en streek met zijn vingers door haar rode krullen. ‘Wat zit je echt dwars, zusje? Je bent tenslotte afgelopen weekend nog bij me op bezoek geweest in Dublin.’

‘Heeft Aidan je niets verteld?’ Moya ging op de houten bank voor de kluisjes zitten en keek hem indringend aan.

Haar broer hurkte voor haar neer. ‘Niet echt. Gewoon iets over een dringend noodzakelijke fusie. De pottenbakkerij staat momenteel in het rood.’ Hij pakte haar kin, tilde hem voorzichtig op en keek haar strak aan. ‘Ik weet zeker dat we het daar later uitgebreid over kunnen hebben. Op dit moment ben ik geïnteresseerd in iets heel anders. Is er een nieuwe man in je leven? Ik zou blij voor je zijn.’ Hij stond op en ging naast haar zitten.

‘O, Li.’ Moya snoof. ‘Ik heb momenteel echt andere problemen. Onze broer is serieus van plan een fusie aan te gaan met de grootste souvenirhandelaar van Ierland.’

‘Dat klinkt heel verstandig. Je hoeft geen moeite meer te doen om een markt te vinden. Je spullen komen vanzelf in elke souvenirwinkel op het eiland terecht.’

Moya rukte een spijkerbroek en een sweater uit het kluisje, trok haar stoffige werkplaatskleding uit, trok haar schone dagelijkse kleding aan en stapte in haar gympen.

‘Er zit alleen één groot addertje onder het gras,’ gromde ze. ‘Aidan wil weg van het handwerk. Hij plant een gietlijn. Massaproductie!’ Ze spuugde de laatste woorden uit. ‘Als papa nog had geleefd, zou hij dit nooit toegelaten hebben.’

Liam ging naast haar staan. Hij sloeg een arm om haar schouders en stelde voor: ‘Je kunt je handgemaakte stukken blijven maken. Bouw je eigen fijne lijn. Doe wat ik doe. Mijn mode verkoopt alleen zo goed omdat ik unieke stukken maak, geen doorsnee dingen.’

Moya schudde zijn arm van zich af en keek hem aan. ‘Help me dan Aidan en ma te overtuigen. Alleen red ik dat niet.’ Ze reikte naar zijn handen. ‘Alsjeblieft, Li.’

Haar broer glimlachte bemoedigend naar haar. ‘Ik kan het proberen. Maar je weet hoe koppig Aidan is als het op onderhandelen aankomt. Papa gaf hem niet voor niets de leiding over het bedrijf voordat hij stierf.’

‘Ik denk er niet over om tegen papa’s beslissing in te gaan. Aidan was en is de juiste man voor de baan. Maar vandaag gaat het niet alleen om cijfers, het gaat om het voortbestaan van een van Ierlands oudste keramiekbedrijven. We hebben onze reputatie hoog te houden.’ Moya duwde hem voor zich uit de kleedkamer uit, deed het licht uit en de deur op slot. Ze had zichzelf boos gemaakt. Haar gezicht gloeide en zoals altijd als ze zich gespannen voelde, spanden haar armspieren zich aan. ‘We hebben allebei...’ – ze greep naar Liams hand en kneep er

stevig in – ‘... hebben niet alleen vaders lange gestalte, zijn rode haar en groene ogen geërfd. Hij heeft ook zijn liefde voor creatie en vakmanschap doorgegeven. Aidan is in hart en nieren een zakenman. Hij heeft het pottenbakken alleen geleerd omdat het moest. Hij heeft het zakelijk inzicht van onze moeder.’

‘Ontspan je, Mo.’ Haar broer streelde haar onderarmen. ‘Er is nog niets besloten.’

‘Zullen we nog een rondje door het park lopen?’ Moya liep het smalle grindpad op dat van het bedrijfsterrein naar de villa leidde.

Haar broer sloeg zijn arm om haar middel. ‘Weet je nog dat we daar in die oude kastanjeboom onze boomhut hadden gebouwd?’

‘Je kuste je eerste vriendin in het theepaviljoen bij de vijver,’ zei Moya glimlachend. ‘Ik hield een oogje in het zeil zodat Aidan er niet achter zou komen.’

‘Hij had het niet makkelijk met ons. Twaalf jaar lang was hij de prins van de familie, het verwende enige kind. En toen niemand het verwachtte, raakte ma weer zwanger. Laatst zei hij nog...’ Liam veranderde de toonhoogte van zijn stem: “Ik zag daarna alleen nog de achterkant van onze familieleden. Ze hingen altijd met hun hoofd in jullie wieg. Ik was afgeschreven.”

Moya schudde van het lachen. ‘Als ik mijn ogen sluit, heb ik het gevoel dat Aidan praat.’

‘Maar even serieus, Mo.’ Haar broer nam haar voorzichtig bij de arm en leidde haar over de brede oprijlaan naar de villa.

‘Bedwing nu je kalmte en geef Aidan de kans om zijn plannen uit te leggen. Je komt nergens met hem als je je wil probeert door te drukken. In principe houdt hij zielsveel van je.’

‘Echt waar? Waarom zei hij dan net op kantoor dat ik een ander pand moest zoeken? Hij zei dat “mijn kunstspullen” niet

meer bij ons nieuwe concept passen,' snoof Moya.

'Rustig maar.' Liam stootte haar in haar zij en wees in de richting van de villa. Aidan stond in de open deuropening. 'Ik weet zeker dat hij inmiddels spijt heeft van wat hij heeft gezegd.'

'Hm.' Ze snoof. Het was het proberen waard. Ze zette haar beste glimlach op en haastte zich de acht treden naar de voordeur op. 'Wat ben je mooi aangekleed, grote broer. Nieuw pak?' Ze kuste Aidan, die een halve kop kleiner was, op zijn wang. In tegenstelling tot zijn broer en zus had hij de gedrongen bouw en het zwarte haar van hun moeder geërfd.

Hij grijnsde en streek over zijn grijze vest. Blijkbaar had haar compliment effect gehad. 'Het zou fijn zijn als je je voor het eten kunt omkleden. We verwachten gasten.'

Achter hem verscheen het gezicht van haar moeder. Hester O'Grady, de tweeënzestigjarige weduwe van Bruce O'Grady, strekte haar armen uit en straalde naar hen. 'Mijn tweeling, weer zij aan zij.' Ze kuste eerst Liam en daarna Moya op de wang en trok hen mee naar de gang. 'Het diner wordt over een halfuur geserveerd. Waarom frissen jullie je ondertussen niet even op?'

Moya wilde net bezwaar maken toen ze Liams blik ving en toegaf. 'Oké, als het absoluut moet, zal ik me omkleden.'

'Wacht even, zus,' riep Liam haar toe toen ze op weg was naar boven. 'Ik heb een verrassing voor je in de auto.' Hij draaide zich om naar zijn moeder. 'Voor jou ook natuurlijk, mam.'

De keukendeur ging open op een kiertje. Een bruin balletje bont rende vrolijk blaffend de trap op naar Moya. 'Meneer Miller, jij oude rakker. Heb je nog wat lekkers gekregen van Brenna?' Ze knielde voor hem neer en liet de zesjarige teckel met zijn tong over haar gezicht gaan. 'Ik ben ook blij om jou te zien.' Ze lachte en pakte hem op. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, stak hij zijn kop in de holte van haar arm en genoot er

al kwispelend van om door Moya gedragen te worden. Ze zette hem neer aan het voeteneinde van haar bed en aaide hem achter zijn oren. ‘Na het eten gaan we met z’n tweeën wandelen,’ legde ze uit voordat ze naar de badkamer verdween.

Terwijl ze stond te douchen, hoorde ze haar broer stoeien met de hond. ‘Meneer Miller wordt steeds brutaler,’ riep hij lachend.

Moya stak haar hoofd uit de badkamer. ‘Waar blijft mijn verassing? Ik heb net gedoucht. Ik heb mijn ondergoed al aan. Wat heb je deze keer voor me gemaakt?’

‘Een zwart jurkje. Maar niet zomaar eentje.’ Liam overhandigde haar een zilveren papieren tasje met zijn logo ‘Li Fashion’ erop. ‘Een kokerjurk die je zowel als off-shoulder jurk als rok kunt dragen.’

Moya bekeek de elastische stof argwanend. ‘Wat is de boven- en onderkant?’

‘Is er niet. Trek het gewoon aan.’ Haar broer duwde haar in de richting van de passpiegel bij het raam. ‘Er zit ook een strapless beha in de tas. Die zul je nodig hebben.’

Moya verwisselde snel haar beha en gleed in de zwarte huls. Ze trok de stof over haar borsten, rukte aan de onderrand tot de jurk de perfecte lengte had en draaide zich om voor de spiegel. ‘Wauw! Wat een spannend stuk.’

Liam liep doelgericht naar haar kledingkast en haalde er een kort groen vest uit. ‘Draag dit erover. Dat geeft de outfit een net tintje.’

‘Jammer.’ Moya trok een pruillip. ‘Ik verheugde me erop om de gezichten van Mas en Gladys te zien. Ik weet zeker dat onze schoonzus weer in haar blauwe broekpak zal verschijnen.’

‘Helaas is dat goede kind compleet immuun voor advies,’ merkte haar broer ernstig op. Ze knikten naar elkaar toen de

gong in de gang klonk voor het avondeten.

‘Laten we de strijd aangaan.’ Moya gleed in haar zwarte pumps. Meneer Miller hief zijn hoofd even op, krulde zich toen op op haar bed op en viel in slaap.

Ze sloot stilletjes de deur en haastte zich achter haar broer de trap af. Een rilling liep over haar rug toen ze de stem van Curtis Marony, de advocaat van de familie, in de gang hoorde. Ze waren drie jaar een stel geweest. Haar moeder had de verlovingsaankondiging al besteld. Toen was de jonge advocaat Rachel het kantoor binnengekomen en had zijn hoofd op hol gebracht. Sindsdien waren de twee een stel, ook na kantooruren.

‘Moya, mijn liefste.’ Zijn diepe stem bereikte haar.

Maar Moya rechte haar schouders en liep met opgeheven hoofd naar hem toe. ‘Hallo, Curtis.’ Ze begroette hem koeltjes met een hoofdknik en liep verder de eetkamer in.

‘Een glas sherry voor het eten?’ Aidan leunde tegen de bar met een whisky in zijn hand. Zijn vrouw Gladys zat naast haar schoonmoeder bij de open haard.

Ze keek kort op, haar ogen verwijdden zich bij het zien van Moya. ‘Best gewaagd voor een zakendiner,’ zei ze scherp.

‘Sinds wanneer bespreken we zaken tijdens het eten?’ antwoordde Moya. Nu pas merkte ze de grijsharige man in het krijtstreep pak voor het raam op.

‘Je hebt daar een prachtige tuin, lieve Hester,’ zo wendde hij zich tot haar moeder. Toen viel zijn blik op Moya. Het viel haar op hoe hij zijn wenkbrauwen optrok. Een zelfvoldane glimlach speelde rond zijn mond. ‘Jij moet Moya zijn. De kunstenaars van de familie.’

‘Zo zo, zegt men dat?’ Het kostte haar enige moeite om vriendelijk te zijn tegen deze man, die alleen Stuart Porter kon zijn, de eigenaar van Porter Souvenirs. ‘Maar ik ben gewoon een

meesterpottenbakker die haar eigenzinnige ideeën vertaalt in klei, zoals mijn grote broer altijd zegt.’

‘Kom je naast me aan tafel zitten?’ Haar moeder, een vrouw van de wereld, haakte haar arm door die van meneer Porter. ‘Zaken kunnen we beter bespreken na het eten.’ Als dochter van Kilkenny’s grootste brouwer had ze de kunst van het socializen onder de knie. Moya was blij dat ze het gesprek tijdens het diner op het ontwerp van de tuin had gericht. ‘De rozen zijn mijn trots,’ hoorde ze haar moeder zeggen.

Moya had zich al voorbereid op de aankomende ruzie met haar grote broer. Ze prikte lusteloos in haar eten en was blij dat Liam haar afleidde met een paar anekdotes uit zijn atelier. Ze draaide zich bewust met haar rug naar Curtis, die naast haar zat. Pas toen hij haar arm licht aanraakte, draaide ze zich om. ‘Hoe is het met Rachel?’ vroeg ze.

‘Verander nou maar niet van onderwerp. Wat is er mis met jou?’ Hij wees met zijn vork naar haar bijna volle bord. ‘Normaal heb je zo’n goede eetlust.’

‘Kun je niet raden wat mijn maag van streek zal maken?’ Moya had onbedoeld haar stem verheven. De gesprekken vielen stil. Iedereen keek haar aan.

‘Niet aan tafel, kleintje,’ probeerde haar moeder haar tegen te houden.

‘Sorry,’ mompelde Moya. Ze legde het stoffen servet op haar bord, stond op en wierp een blik rond de tafel. ‘Neem me niet kwalijk als ik even van tafel ga. Ik heb momenteel zoveel aan mijn hoofd. Ik wacht wel in papa’s kantoor hiernaast,’ zei ze en liep de kamer uit. De voormalige werkkamer van haar vader, stijlvol ingericht in mahoniehout en met erkers, was haar toevluchtsoord geweest toen ze als kind in de problemen zat. Ze had onder het grote bureau gezeten, leunend tegen vaders

benen. Daar was ze veilig en geborgen geweest. Ze dacht dat ze zijn sigaren nog kon ruiken. Moya kroop ineen in de leren bank, leunde haar kin op haar handen en staaarde naar het olieverfschilderij boven de boekenplank. Haar vader glimlachte teder naar haar alsof hij wilde zeggen: ‘Het komt wel goed, kleintje. Houd moed.’ Net zoals hij in het verleden altijd had gedaan.

‘Wat moet ik nu doen, papa?’ vroeg ze hem zachtjes. Ze wist het antwoord allang.

2

De stemmen van Aidan en Curtis klonken in de gang. Moya liep om het bureau heen en ging voor de boekenkast staan, met haar handen in haar zij. Nu pas merkte ze de flip-over op bij de vergadertafel.

Verbijsterd staaarde ze naar de grafiek. In de afgelopen twee jaar waren de verkoopcijfers drastisch gedaald. De kosten waren vele malen hoger dan de inkomsten. Hoe had Aidan dit feit zo lang voor haar kunnen verbergen? Gedaan alsof alles in orde was? Waarom had ze op zijn zakelijk inzicht vertrouwd? De cijfers vervaagden voor haar ogen en haar hart kneep zich samen. Toen zwaaide de deur open. Aidan en Curtis kwamen het kantoor van haar vader binnen. Half verscholen achter de flip-over luisterde ze aandachtig naar hun gesprek.

‘Door de fusie en de grote financiële investering van Porter kunnen we een faillissement afwenden,’ legde haar ex uit. ‘Ik zie geen andere optie.’

‘Ik ben blij dat hij aan boord is,’ antwoordde Aidan.

Moya verliet haar dekmantel en snauwde haar broer toe: ‘Je hebt het door je vingers laten glippen! Waarom kom ik er vandaag pas achter hoe slecht het met ons bedrijf gaat? Ik ben teleurgesteld in je.’

‘Alsjeblieft, niet waar onze gast bij is. Dit is te belangrijk voor ons.’ Hij knikte met zijn hoofd naar de open deur.

Meneer Porter, die geanimeerd met haar moeder aan het kletsen was, keek het kantoor rond. ‘Helaas heb ik nooit het genoegen gehad om uw man te ontmoeten. Het moet erg pijn-

lijk voor u zijn, mevrouw, om hem zo vroeg te hebben verloren.’

Liam, die achter hen de kamer binnenkwam, wierp haar een veelbetekenende blik toe. Moya knikte berouwvol en volgde hem naar de vergadertafel.

‘We missen Bruce allemaal heel erg,’ legde Aidan uit. Met een welkomstgebaar schoof hij een stoel voor de gast naar achteren.

‘Onthoud wat je me hebt beloofd,’ fluisterde Liam en ging naast zijn zus zitten.

‘Ik snap het,’ siste ze zachtjes. Om zichzelf af te leiden reikte ze naar een van de kleine flesjes water die bij iedere zitplaats stonden en schonk het in een glas.

Aidan schraapte zijn keel en wisselde een blik met zijn vrouw. ‘Vader zou gewild hebben dat we zijn bedrijf weer een solide basis zouden geven. De gouden eeuw van vakmanschap is voorbij. Dat zou hij zich ook hebben gerealiseerd. Daarom slaan we vandaag een nieuwe weg in.’ Hij rechtte zijn rug. ‘Om banen veilig te stellen, moeten we moderniseren en een sterke partner aan onze zijde hebben.’

Moya begreep meteen waar hij op doelde. ‘Onze pottenbakkers zijn zeer bekwame mensen. Je wilt toch niet serieus verwachten dat ze in de toekomst aan de lopende band gaan werken,’ snauwde ze hem toe. ‘Wil je dat ze gaan solliciteren bij de concurrentie?’

‘Luister eerst eens naar mijn concept, voordat je jezelf te veel opwindt,’ zo hield Aidan haar tegen.

Liam aaide geruststellend over haar zij.

Ze beet op haar lip. ‘Goed dan. Overtuig me dat modernisering de moeite waard is en vertel me waar er in de toekomst plek is voor mij.’

Aidan praatte ongestoord verder. ‘Ik hoeft niet uit te leggen

dat de markt momenteel wordt overspoeld met goedkoop keramiek uit Azië. Het maakt de klanten van tegenwoordig nauwelijks meer uit of een vaas met de hand is gemaakt en met liefde is beschilderd. Het belangrijkste is dat de prijs klopt en dat het stuk er goed uitziet. Kunstnijverheid heeft het moeilijk op de huidige markt.’

Moya stak haar hand op. ‘Je vergeet de liefhebbers en verzamelaars van aardewerk, de toeristen die traditioneel vakmanschap uit Ierland mee naar huis willen nemen. Zij betalen graag een redelijke prijs. Dus waarom geen twee lijnen? Goedkoop geproduceerde goederen voor de souvenirwinkels en keramiek van hoge kwaliteit voor de veeleisende klant?’ Ze trommelde met haar vingers op tafel en keek rond.

Curtis schudde zijn hoofd. Haar moeder wierp haar een smekende blik toe en meneer Porter glimlachte zelfvoldaan. Haar schoonzus krabbelde verveeld iets op een schrijfblok. Alleen Liam sprak. ‘Ik weet zeker dat je gelijk hebt, Aidan. We hebben een nieuw concept nodig als we concurrerend willen blijven. De fusie met Porter Souvenirs...’ – hij knikte naar de zakenman – ‘... is een stap in de goede richting. Maar om onze goede reputatie als traditioneel bedrijf niet in gevaar te brengen, moeten we vakmanschap van hoge kwaliteit blijven bieden.’

Aidan wuifde hem weg. ‘Daar heb ik al over nagedacht. Zodra de nieuwe productie draait en we goede cijfers hebben, kunnen we praten over de bouw van een tweede werkplaats en een showroom. Maar alles op zijn tijd.’

‘Als toekomstige partner heb ik hier waarschijnlijk wel iets over te zeggen,’ kwam meneer Porter tussenbeide. ‘Het gaat immers ook om mijn kapitaal.’

Moya reageerde niet eens op zijn opmerking, maar richtte haar aandacht weer op haar grote broer. ‘Dus zolang moet ik

geperste goederen afwerken of etiketten op de afgewerkte goederen plakken?’

Aidan stak zijn hand ter verdediging op. ‘Ik zou je nooit vragen om dat te doen. Ik bied je de goedgebetaalde baan van hoofd-ontwerper aan. Ontwerp de prototypes, ontwikkel een nieuw decor voor de souvenirs.’

‘Wat als ik dat niet wil?’ Ze staaarde hem aan.

‘Niemand verbiedt je om je eigen lijn te ontwikkelen, lieve zus.’ Aidans stem klonk iets te ijzig. ‘Maar niet hier en niet vandaag. Allereerst moet ons bedrijf weer in rustiger vaarwater komen.’

Moya kookte vanbinnen. ‘Niet nu en niet hier? Dus je gaat me eruit gooien?’ Ze sprong op, klaar om de kamer te verlaten.

Maar haar moeder, die tot dan toe opvallend stil was geweest, hield haar bij de arm tegen en sloeg met haar vuist op tafel. ‘Genoeg gediscussieerd! Niemand wordt er hier uit gegooid.’ Ze vervolgde met een resolute stem.

‘Ik denk dat het in de geest van mijn overleden man zou zijn als we vandaag het contract met meneer Porter zouden tekenen. De cijfers spreken voor zich. Verder uitstel is commercieel gezien uitgesloten.’ Ze knikte naar Aidan. ‘Ik weet zeker dat jij en je zus een oplossing zullen vinden die voor beide partijen geschikt is.’

Op haar teken deelde Curtis kopieën uit van de fusieovereenkomsten. De advocaat nam vervolgens stap voor stap de afzonderlijke punten door. ‘Porter Souvenirs verwerft veertig procent van de aandelen van het bedrijf. In ruil daarvoor verplicht O’Grady Ceramics zich tot het opzetten van een gietlijn...’ Moya was allang gestopt met luisteren. Ze bekeek het contract dat haar werd voorgelegd en ondertekende het met tegenzin. ‘Als jullie me niet meer nodig hebben, wil ik me nu graag ver-

ontschuldigen,' sprak ze de groep toe. 'Meneer Miller wacht op zijn avondwandeling.' Ze was al bij de deur toen Aidan naar haar toe kwam.

'Overweeg alstublieft mijn aanbod. Ik vind het erg belangrijk als je ook meedoet. Onze fabriek heeft je nodig.' Hij vleide haar. Ze zag zijn pleidooi in zijn ogen en werd iets milder gestemd.

'Ja, ja,' haastte ze zich te zeggen. 'Ik zal erover nadenken. Maar ik kan niets beloven.' Ze leunde naar hem toe en kuste hem vluchtig op zijn wang. 'Als je het niet erg vindt, neem ik een paar dagen vrij. Ik heb veel om over na te denken.'

'Heb je bedenktijd nodig?' Haar grote broer bekeek haar nauwkeurig.

'Dat is wel het minste wat ik van je kan verwachten nadat je me voor een voldongen feit hebt gesteld. Ik heb ruimte nodig,' mopperde ze.

Liam sloeg een arm om haar schouder. 'Dat lijkt me een goed idee. Nu heb je tijd om met me mee te gaan naar Busby. Ik trakteer ons daarna op een weekend in een spa.'

'Wat moet je in Busby?' vroeg ze hem op weg naar buiten. 'Is dat niet een klein dorpje in Derrynane Bay?'

'Je zult versteld staan,' zei haar tweelingbroer lachend. 'Ga naar boven en haal meneer Miller. Ik zal je tijdens ons rondje vertellen waarom ik daarheen wil.'

De teckel hief slaperig zijn kop toen ze haar kamer binnenkwam. Ze verruilde haar nieuwe jurk voor een oude spijkerbroek en een sweater. De pumps belandden achteloos voor de kledingkast. In plaats daarvan trok ze wollen sokken en gympen aan. Meneer Miller sloeg een poot voor zijn ogen. Maar zodra ze met de sleutelbos rammelde, sprong hij van het bed en stormde langs haar heen de trap af. In het voorbijgaan greep Moya naar haar waxcoat die aan de kapstok hing.

Liam, die zijn outdoorjas al aanhad, deed de teckel aan de lijn en kondigde aan: ‘Ik heb nu een vers getapte Kilkenny nodig. Zullen we naar onze favoriete pub gaan?’

‘Absoluut.’ Ze grijnsde breed naar hem. ‘Ik ga dood van de honger.’ De schorre lach van meneer Porter klonk vanuit het kantoor van haar vader. Curtis had zeker een van zijn grappen verteld. Moya schudde geërgerd haar hoofd. ‘Laten we hier weggaan voordat ze ons voor een glas champagne vragen. Ik haat dit nepgedrag.’

De gietijzeren lantaarns baadden de tuin in een warm licht. Meneer Miller deed haastig zijn avondzaken en draafde plichtsgetrouw naast Moya.

Ze kneep haar broer in zijn zij. ‘Leid me af. Vertel me wie je naar Busby lokt.’

Liam nam het smalle pad naar de rivier de Nore. ‘Je vindt het toch niet erg als we de korte route nemen? Ik wil vanavond niet langs de groepen toeristen door de oude stad.’ Met lange passen marcheerde hij langs de rivieroever en sloeg een smal, middeleeuws uitzierend steegje in. ‘Terug naar je vraag,’ zei hij. ‘Ik heb daar een afspraak met tassenontwerpster Lena.’

‘Bedoel je die van Kathy & Lena?’ Moya spitste haar oren. ‘Ik heb laatst een heuptasje van dat merk gekocht. Handig als ik de hond uitlaat. Je gaat me toch niet vertellen dat ze hun fabriek in dat stadje hebben?’

Haar broer lachte. ‘Ik wist wel dat je dit interessant zou vinden.’ Hij stopte voor een smal, hoog bakstenen huis en gluurde naar binnen door de vensterruitjes. ‘Kijk eens wie er aan de bar hangt. Is dat niet een van je pottenbakkers?’

Moya drukte haar neus tegen het raam. ‘Robin is echt een aardige jongen en is een soort beste maatje van me geworden bij de pottenbakkerij. Laten we eens kijken wat hij van de plan-

nen vindt.’ Ze boog zich snel naar meneer Miller toe en nam hem in haar armen. ‘Zo trapt er niet weer iemand op je poten, Milli,’ fluisterde ze teder in zijn oor en ze kreeg prompt een kus op haar neus.

Haar broer hield de deur voor haar open en ze werd meteen omringd door luide stemmen. Ze baande zich doelgericht een weg naar de bar, tikte haar collega op de schouder en knikte naar Nick, de waard.

Hij gebaarde met zijn hoofd in de richting van de lounge. ‘Achterin is nog een rustig plekje. Als ik je goed ken, wil je iets eten.’

‘Moya?’ Een glimlach dwarrelde over Robins gezicht. ‘Mijn collega’s zijn al naar huis, naar hun vrouwen. Ik had geen zin in mijn lege huis.’

‘Nou, waarom kom je er niet bij zitten,’ stelde Liam voor, die zich naast Moya had gepropt. Hij stak zijn hand uit naar de jonge pottenbakker. Hij draaide zich naar de waard en zei: ‘Heb je drie pinten voor ons, Nick? Ik weet zeker dat mijn zus wel fish-and-chips lust. Voor jou ook, Robin?’ Hij haalde zijn vingers door zijn korte krullen. ‘Laat maar, neem gewoon een familieportie mee. Dat kunnen we wel op.’

Ze zaten met z’n drieën aan de hoektafel in de lounge. Meneer Miller sliep tevreden op Moya’s waxcoat aan hun voeten. Ze wachtten tot de waard hun drankjes had gebracht, waarna Moya een toast uitbracht op de mannen.

‘Heeft Aidan al met je gesproken over de verbouwingsplannen?’ De vraag speelde al de hele avond door haar hoofd. ‘Wat vind je ervan dat hij een gietlijn en perserij wil opzetten?’

Robin knikte vluchtig naar haar. ‘Tot nu toe doen er alleen geruchten de ronde. Nadat meneer Porter vorige week het bedrijf bezocht, wisten we meteen wat ons te wachten stond. ‘Hij

streek een lok van zijn blonde haar van zijn voorhoofd en leek na te denken. ‘Ik ben vooral blij dat ik mijn baan houd. Ook al werk ik liever aan de draaischijf dan aan de gietlijn of aan de pers. Banen als pottenbakker zijn niet bepaald gemakkelijk te krijgen, nu bijna alle bedrijven overschakelen op machines. Sommige collega’s zien dat anders. Ze zijn al aan het rondkijken naar alternatieven.’ Hij draaide het glas in zijn handen. ‘Als ik het geld had, zou ik mijn eigen bedrijf willen beginnen.’

‘Echt waar?’ Moya legde een hand op zijn onderarm, waardoor hij bloosde. ‘Wat heb je in gedachten?’

Liam hield de schaal met frietjes voor haar neus.

‘Neem, voordat ze koud worden.’

Ze begreep wat hij haar probeerde te vertellen. Ze haalde snel haar hand van Robins arm, pakte in plaats daarvan een frietje en leunde ontspannen achterover tegen haar broer aan. ‘Ik ben weer veel te nieuwsgierig,’ verontschuldigde ze zich met volle mond.

‘Nee, nee.’ Robin keek langs haar heen naar de muur.

‘Ik vertel je graag over mijn ideeën.’

Het lawaai in de kroeg zwol aan. Twee jonge muzikanten met een gitaar en viool voegden zich bij hen in de lounge en stemden hun instrumenten. Verschillende leden van het publiek verzamelden zich meteen om hen heen en applausseerden totdat de twee hun eerste nummer begonnen.

‘We praten er een andere keer in alle rust over,’ riep Moya naar haar collega. ‘Het is hier te luidruchtig.’

Hij knikte en glimlachte naar haar. ‘Dat zou ik heel fijn vinden. Want ik ben benieuwd naar jouw mening.’

Op weg naar huis rende meneer Miller kwispelend vooruit. ‘Niet zo trekken, Milli. We gaan nu naar huis,’ vermaande ze

hem en ze haakte haar arm door die van haar broer.

‘Die Robin heeft een enorme crush op je,’ zei hij geamuseerd. ‘Heb je dat nog niet door?’

‘Doe niet zo raar, broertje. We zijn gewoon goede vrienden. Bovendien is hij minstens twee jaar jonger dan ik. En je weet dat ik alleen op oudere mannen val.’

‘Daar spreekt de wijze dertigjarige vrouw die eruitziet als twintig.’ Liam woelde door haar krullen.

Moya pakte zijn hand en hield die stevig vast. ‘Dat helpt me op dit moment echt niet. Aidan wil uiterlijk maandag een beslissing van me. Je kunt me maar beter vertellen of ik zijn aanbod moet accepteren.’

Haar broer bleef staan en keek in de nachtzwarze rivier. ‘Je hebt het contract getekend. De verbouwing is een uitgemaakte zaak. De enige vraag die overblijft is waar je reis je zal brengen. Ben je zo gepassioneerd door kunst en ambacht dat je klaar bent om op eigen benen te staan? En zo ja, zou je het jezelf dan niet eeuwig kwalijk nemen dat je medeschuldig bent als de zaak met Porter mislukt? Hoe belangrijk is de familietraditie voor je? Dat moet je voor jezelf duidelijk hebben. En als je het absoluut zeker weet, dan zet je pas de volgende stap.’

‘O, Liam,’ verzuchtte ze. ‘Ik voel me als een vogel die het nest moet verlaten, ook al heeft hij nog nooit gevlogen.’

3

De ochtendmist omhulde Kilkenny als een groot dekbed. Moya keek slaperig uit het zijraam van de Porsche. Ze luisterde naar het diepe gebrom van de motor, genietend van het door Liam gereden worden. Meneer Miller, die op haar voeten lag, snurkte luid. Ze wreef in haar ogen en gaapte.

‘Heb je slecht geslapen?’ Haar broer reikte naar achteren tussen de stoelen en pakte een reisdeken van de achterbank. ‘Kruip lekker hierin weg en slaap nog een tijdje. We ontbijten in Cashel.’

‘Ik kan echt nog wel wat slaap gebruiken. Die meneer Porter spookte de hele nacht door mijn hoofd. Vertrouw je hem?’ Ze wikkelde zich in de blauw-groen geruite wollen deken, trok haar voeten voorzichtig onder de buik van meneer Miller vandaan en legde ze op het dashboard. ‘Ik had ook meer steun van Curtis verwacht. We waren tenslotte zo goed als verloofd.’

‘Heb je nog steeds gevoelens voor hem?’ Liam draaide de M8 op in de richting van Cashel. ‘De manier waarop hij naar je keek toen je de trap af kwam in dat sexy jurkje... Ook al verbergt hij zich achter die koele advocatenfaçade, het vuur in zijn ogen sprak boekdelen.’

‘Maar bij mij is het vuur uit,’ momperde ze. ‘Als man kan hij me gestolen blijven.’ Een loodzware vermoedigheid overviel haar. ‘Ik begrijp niet wat hij in die Rachel ziet,’ mompelde ze en viel in slaap.

Iemand drukte tegen haar borst. Meteen daarna ging er iets vochtig en warm over haar gezicht. Moya opende haar ogen en keek recht in de donkerbruine kraal oogjes van haar teckel. ‘Poten van mijn borsten,’ snauwde ze hem toe.

‘Je snurkte een duet met meneer Miller,’ zei haar broer lachend. ‘We zijn er.’

Moya maakte zich los uit de deken en keek uit het raam. ‘Dat is het kleine café waar we altijd met papa naartoe gingen voordat we urenlang de Rock of Cashel beklommen.’ Ze opende de autodeur en meneer Miller sprong meteen de parkeerplaats op. Met wapperende oren rende hij naar een eik, snuffelde eromheen voordat hij zijn poot optilde. Met kwispelende staart draafde hij daarna terug naar de auto. ‘Brave jongen,’ prees Moya en ze nam hem uit voorzorg aan de lijn. ‘Denk je dat ze zo vroeg al open zijn?’ Rillend trok ze de rits van haar parka omhoog. ‘Het is nog verdomd fris voor begin mei.’

Achter het raam van de Castle Inn bewogen de gordijnen. Meteen daarna zwaaide de deur open. Een gedrongen man in spijkerbroek en een t-shirt met de naam van de herberg wenkte hen.

‘Kom binnen in de warme salon,’ begroette hij hen met een scheve grijns. ‘Jullie zien eruit alsof jullie wel een stevig ontbijt kunnen gebruiken.’ Hij leidde hen door een smalle, rookzwarte gang. ‘Houd je hoofd naar beneden,’ waarschuwde hij, wijzend naar de lage deurlijst. Net op tijd voordat Moya’s voorhoofd tegen het hout knalde.

‘De salon leek vroeger ruimer, het plafond veel hoger,’ merkte ze verrast op.

Liam liep doelgericht naar de tafel bij de open haard. ‘Je was twee koppen kleiner de laatste keer dat we op bezoek waren.’

‘Vergis ik me, of zijn jullie de tweeling die hier vroeger met

hun vader kwam?’ De waard gooide een stuk turf in de vlammen. Hij straalde verwachtingsvol naar hen.

Liam schudde zijn hand. ‘Dat je dat nog weet. Dan weet je dat we gek waren op je grote ontbijt.’

‘Aye,’ antwoordde hij en haastte zich naar de aangrenzende keuken. Moya schoof de rieten stoel naar het vuur en haalde een kauwbot uit haar tas voor de teckel. ‘Blijf hier,’ vermaande ze hem. Maar hij hield zijn kop scheef en haastte zich achter de waard aan.

‘Meneer Miller, hier!’ Moya sprong op en wilde hem volgen. Een warme vrouwenstem klonk in de kamer ernaast. ‘Wie hebben we hier? Zo’n schattig hondje. ‘Kort daarna kwam de teckel met opgeheven hoofd en een dik kalfsbot in zijn bek naar de open haard gehobbeld.

‘Zal de kokkin mij ook wat lekkers geven als ik de keuken in ga?’ zei Liam geamuseerd en hij krabde meneer Miller achter de oren.

Moya gaf hem een strenge blik. ‘Je ondermijnt mijn gezag. Zo leert die hond nooit gehoorzamen.’ Ze stak haar vinger op als berisping, maar giechelde toen ze haar teckel met zijn lippen hoorde smakken. ‘Ik zal hem ook tafelmanieren moeten leren.’

‘We nemen het hier niet al te serieus.’ De waard bracht hun twee porties worst, spek en eieren.

‘De thee komt er zo aan,’ legde hij uit en hij liep terug de keuken in.

Een voor een arriveerden er meer gasten. Moya had moeite om meneer Miller op zijn plaats te houden, want hij was gewend om thuis elke bezoeker persoonlijk te verwelkomen. Beledigd krulde hij zich op onder haar stoel en piepte zachtjes. Pas toen een jongen met appelwangen voor hem hurkte en hem knuffelde, werd hij weer rustig.

Moya veegde de rest van het eigeel van haar bord met een stuk toast. 'Ik zit helemaal vol,' kondigde ze tevreden aan.

'Dat zei papa ook altijd.' Liams gezicht werd donkerder. 'Daar bij het raam was zijn favoriete plek om te zitten. Ik kan hem nog horen lachen.'

'Bij het zien van meneer Porter was het lachen hem vergaan. Hij zou nooit met die vent in zee zijn gegaan,' zei ze, minachtend snuivend. 'O nee!' Onbedoeld was ze zo luid geworden dat de gasten aan de tafel naast haar zich geschrokken omdraaiden om haar aan te kijken. 'Sorry,' zei ze haastig en ging rustiger verder. 'Hij zou het niet zover hebben laten komen. Hij zou eerder zelf door het land zijn getrokken om onze goederen te verkopen.'

Liam wees naar het raam, waar in de verte de ruïnes van kasteel Cashel zich tegen de hemel aftekenden. 'Geen fort is veilig genoeg dat het niet op een dag veroverd zal worden. Hij fronste. 'Het is zeker verstandig van Aidan om in deze turbulente tijden een sterke metgezel aan zijn zijde te hebben.'

'Waar heb je het over!' snauwde Moya hem toe. 'Hij had ons veel eerder moeten inlichten. Dan hadden we samen een oplossing kunnen vinden. Maar daar is het nu te laat voor.' Ze wuifde opgewonden met haar hand naar de waard. 'Laten we weer op pad gaan. Deze plek maakt me gewoon verdrietig. Te veel herinneringen aan betere dagen.'

Op weg naar de auto stopte Liam voor de eik en keek peinzend omhoog. 'Ik denk dat hierheen komen toch niet zo'n goed idee was.' Haar broer zuchtte. 'Ik word er zelf helemaal somber van.' Hij woelde door zijn haar, plukte een blad van een tak en bekeek het aandachtig.

Moya tikte met haar voet tegen zijn been. 'Wil je hier blijven staan?'

‘Wat?’ Zijn gezicht klaarde weer op. ‘Ik denk dat ik precies het juiste tegengif voor onze depressie in het dashboardkastje heb liggen.’ Met lange passen haastte hij zich naar de Porsche, hij trok het bestuurdersportier open en wipte achter het stuur. De teckel rukte aan de riem tot Moya hem losliet. Hij rende hijgend over de parkeerplaats en sprong bij Liam op schoot. ‘Oké, meneer Miller. Jij rijdt. Maar niet sneller dan de toegestane snelheid.’ Haar broer deed zijn gordel om en de hond zette zijn poten op het stuur.

Moya haalde enthousiast haar smartphone tevoorschijn en maakte een foto van de twee. Ze stuurde hem naar Aidan met de woorden: ‘Misschien had je het sturen van het bedrijf beter aan meneer Miller kunnen overlaten’. Hij antwoordde prompt met een smiley. Ze hield het mobieltje omhoog naar haar broer.

Liam schudde zijn hoofd. ‘Dus hij is zijn gevoel voor humor nog niet kwijt.’

‘Hij zal het nodig hebben ook.’ Moya zakte in de passagiersstoel en klopte op haar dijen. De teckel sprong meteen van Liam op haar schoot. Ze schoof hem met een licht klopje op zijn achterwerk de beenruimte in en draaide zich toen weer om naar haar broer.

‘Deze Porter is een keiharde zakenman. Het maakt hem niet uit wat hij voor de kost doet. Geen oog voor traditie en kunst,’ bromde ze.

‘Kijk, de zon komt tevoorschijn. Als dat geen goed teken is.’ Liam reed stapvoets de parkeerplaats af. Hij versnelde op de snelweg en haalde een touringcar in. Moya werd zachtjes in haar stoel gedrukt. Haar maag tintelde aangenaam. Tegelijkertijd verspreidde zich een vaag gevoel van onbehagen door haar heen. ‘Wanneer zijn we er?’ vroeg ze ongeduldig als een klein kind. De gedachte om haar geboortestad een paar dagen de rug